

Sygn. akt IV P 75/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy w K.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Matkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017r.

sprawy E. P.

przeciwko Zespołowi Szkół w W.

o odprawę pieniężną w kwocie 24.786,48 zł

I. zasądza od pozwanego Zespołu Szkół w W. na rzecz powódki E. P. kwotę 15.882,00 zł (piętnaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt dwa zł) z ustawowymi odsetkami od dnia 01.09.2015r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2304,00 zł (dwa tysiące trzysta cztery zł) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kętrzynie kwotę 1240,00 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści zł) tytułem kosztów sądowych, od których strona powodowa jest zwolniona z mocy ustawy;

V. wyrokowi w pkt I do kwoty 4174,02 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt cztery zł 02/100) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn.akt IV P 75/16

UZASADNIENIE

Powódka E. P. wniosła o zasądzenie od pozwanego Zespołu Szkół w W. kwoty 24.786,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1.09.2015r. do dnia zapłaty tytułem odprawy w związku z rozwiązaniem stosunku pracy na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela.

W uzasadnieniu pozwu podała, że od 1 września 1990r. stosunek pracy powódki z pozwanym jest na podstawie mianowania, co powoduje, że powódce przysługuje odprawa w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zarzucił, że strony zawarły w dniu 30 sierpnia 2006r. umowę o pracę na czas nieokreślony w niepełnym wymiarze czasu pracy, co powoduje, że powódce nie przysługuje odprawa w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia, tak jak nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie

mianowania. Ponadto podał, że nauczycielowi mianowanemu przysługuje odprawa w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Od 1 września 1985r. do 30 czerwca 1986r. powódkę łączyła umowa o pracę z Gminnym Zespołem (...) w B.. Na mocy tej umowy powódka była zatrudniona jako nauczyciel w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczyciela w Szkole Podstawowej w W.. Od 1 września 1986r. powódka została zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony jako nauczyciel w pełnym wymiarze czasu pracy (d. umowy o pracę k. 2 i 5 dział B akt osobowych).

1 września 1990r. powódka otrzymała akt mianowania jako nauczyciel Szkoły Podstawowej w W. z mocy prawa (d. k.15 dział B akt osobowych powódki).

13 października 2000 r. powódka otrzymała stopień awansu zawodowego nauczyciela mianowanego (d. k.79 dział B akt osobowych powódki).

30 maja 2005r. powódce zaproponowano od 1 września 2005r. nowe warunki pracy polegające na zmniejszeniu wymiaru czasu pracy do 16/18. 31 maja 2006r. powódce zaproponowano zmianę warunków pracy do 13/18 etatu (d. pismo wypowiedające dotychczasowe warunki pracy i płacy k.126 dział B akt osobowych powódki).

W czerwcu 2010 r. dokonano oceny pracy powódki u której jako formę nawiązania stosunku pracy wskazano mianowanie (d. akta osobowe powódki k.188). Od 1 września 2011r. w związku z Uchwałą Rady Gminy B. w sprawie utworzenia Zespołu Szkół w W. powódka stała się pracownikiem Zespołu Szkół w W. (d. k. 194 akt osobowych powódki).

W roku szkolnym 2012/2013 powódka pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy – 18/18 (d. k.201 akt osobowych powódki).

Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 31 sierpnia 2015r. na podstawie art.20 ust.1 pkt. 2 – Karty Nauczyciela (d. k.2 część C akt osobowych powódki).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie akt osobowych powódki.

W ocenie Sądu roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie co do zasady, że powódce przysługuje odprawa jako nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania.

Art. 10 – ustawy Karta Nauczyciela jest przepisem kluczowym określającym podstawy nawiązania stosunku pracy z nauczycielem.

W dniu wejścia w życie ustawy Karta Nauczyciela z dnia 26 stycznia 1982r. stosunek pracy nawiązywał się na podstawie mianowania lub umowy o pracę. Stosunek pracy nawiązywał się przez mianowanie zgodnie z treścią art. 10 ust.2 – Karty Nauczyciela jeżeli posiadał on:

- 1) obywatelstwo polskie
- 2) pełną zdolność do czynności prawnych
- 3) korzystał z praw publicznych
- 4) nie toczyło się przeciwko niemu postępowanie karne lub o ubezwłasnowolnienie
- 5) posiadał kwalifikacje do zajmowania danego stanowiska
- 6) mógł być zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy

7) bezpośrednio przed mianowaniem wykonywał nieprzerwanie przez co najmniej dwa lata, w pełnym wymiarze pracę pedagogiczną, która została pozytywnie oceniona, a jeżeli nie dopełniono w okresie 3 lat od zatrudnienia obowiązku oceny nauczyciela, a spełnia on warunki wymagane do mianowania, uzyskuje on mianowanie z mocy prawa

8) podejmuje on ponownie pracę w zawodzie nauczyciela, jeżeli poprzednio był nauczycielem mianowanym, a przerwa nie przekraczała 5 lat, a w przypadku dłuższej przerwy – jeżeli wykonywał w tym czasie pracę nauczyciela.

Z nauczycielem, który nie spełniał wszystkich warunków określonych w ust. 2 art.10 KN stosunek pracy nawiązywał się na podstawie umowy o pracę (art. 10 ust.3 KN).

Uzyskanie przez nauczyciela mianowania z mocy prawa oznaczało, że jego stosunek pracy – po spełnieniu warunków przewidzianych w art. 10 ut.2 pkt.7 zdanie drugie Karty Nauczyciela – przekształciła się w stosunek pracy z mianowania. Szkoła miała obowiązek wydania nauczycielowi pisemnego potwierdzenia, że uzyskał on mianowanie z mocy prawa. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1993r, I PZP 14/93, OSNC 1993, nr 11, poz.189) wyraził pogląd, że skutek prawny polegający na przekształceniu się stosunku pracy nawiązanego na podstawie umowy o pracę w stosunek pracy na podstawie mianowania, następuje automatycznie, niezależnie od tego czy nauczycielowi zostanie wręczony określony akt mianowania. Z woli ustawodawcy sam upływ 3-ich lat budzi skutek materialnoprawny. Pisemne potwierdzenie tego faktu ma jedynie znaczenie deklaracyjne, które umożliwia uniknięcie wątpliwości z jakim dniem nauczyciel staje się mianowany z mocy prawa.

Dlatego też mając powyższe okoliczności na względzie w ocenie Sądu powódka jest nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania, o czym świadczy akt mianowania z 1 września 1990r.

Nowelą z dnia 14 czerwca 1996r. (Dz.U.87 poz.396) zostało zmienione brzmienie art.20 KN. Dyrektor szkoły w razie występowania przesłanek wymienionych w tym przepisie przenosi nauczyciela w stan nieczynny lub na jego wniosek rozwiązuje z nim stosunek pracy.

Nauczyciel mianowany może wyrazić zgodę na ograniczenie wymiaru zatrudnienia do wymiaru nie niższego niż 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć.

W związku z powyższym w ocenie Sądu pisma z 30 maja 2005r. i 31 maja 2006r. należy traktować tylko i wyłącznie jako propozycję ograniczenia zatrudnienia w rozumieniu art.20 ust.1 pkt.2 zdanie drugie Karty Nauczyciela, albowiem powódkę łączył stosunek pracy na podstawie mianowania, a nie umowy o pracę.

Dlatego też mając powyższe okoliczności na względzie powódka ma prawo do odprawy przewidzianej w art. 20 ust.2 – Karty Nauczyciela, który stanowi, iż nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, z którym stosunek pracy rozwiązano z przyczyn określonych w ust.1 przysługuje odprawa w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

Wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło 2.647,00 zł i nie było przez powódkę kwestionowane.

Dlatego też mając powyższe okoliczności na względzie Sąd na podstawie art.20 ust.2 – KN zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 15.882,00 zł (6x 2647,00 zł), a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.100 kpc, albowiem powódka wygrała proces w około 64% (żądana kwota odprawy wynosiła 24.787,00 zł), dlatego też Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego kwotę 2304,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (stawka minimalna wynagrodzenia pełnomocnika 75% kwoty 4800 zł x 64%).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 4772 § 1 kpc.